

Arrest

nr. 237 540 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

- In zake:
1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X
 2. X
als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van voormelde minderjarige kinderen, op 23 december 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2019 dient de eerste verzoekende partij voor haar minderjarige kind M.Z. een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omwille van de medische situatie van de dochter M. Z., geboren in 2016.

1.2. Op 14 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.08.2019 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

+ minderjarige kinderen:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-arts of arts aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 11.10.2019 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt door de verzoekende partijen toegelicht als volgt:

“A. ALGEMEEN

1. In de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 november 2019 wordt gesteld dat de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter Vreemdelingenwet stelt als volgt:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De gemachtigde verwijst ter onderbouwing van dit besluit naar het gevoerde onderzoek door de arts-adviseur van 11 november 2019.

B. DE AANVRAAG EN MEDISCHE SITUATIE VAN Z. (...)

2. Door de verzoekende partij werd op 13 augustus 2019 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voegde het standaard medisch attest (onder stuk 2 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. J.A. (...), toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld 22 juli 2019 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van de M.Z. (...). Naast dit standaard medisch attest werden er door de verzoekende partij nog verschillende bijlagen gevoegd, zijnde het medisch verslag van Dr. J.A. (...) van 17 juli 2019 (onder stuk 3 bij de aanvraag) en het medisch verslag van Dr. K. (...) en V. (...) van 7 december 2018 (onder stuk 4 bij de aanvraag).

Met deze documenten werd de medische situatie van M.Z. (...) beschreven, op basis waarvan de aanvraag wordt ingediend.

De medische situatie van M.Z. (...) is ernstig.

Zij werd op 28 juni 2016 geboren na een zwangerschap van 7 maanden. Bij de geboorte werd een rectale prolaps DD Hirschsprung vastgesteld. De moeder van Z. (...) heeft haar niet laten opereren hiervoor, gelet op het overlijden van haar broer tijdens de OK voor Hirschsprung. Er zou ook sprake zijn van een achterliggende ontwikkeling omdat Z. (...) amper spreekt.

M.Z. (...) wordt opgevolgd door dokter A.J. (...). Door haar werd een onderzoek uitgevoerd, zoals genoteerd in een omstandig verslag van 17 juli 2019 (zie stuk 3 bij de aanvraag). Als besluit meent zij dat er vermoedelijk sprake is van autisme. Er werd een doorverwijzing bevolen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek (zie stuk 3 bij de aanvraag).

M.Z. (...) neemt momenteel twee soorten medicatie: Ferricure en Foliumzuur (zie stuk 3 bij de aanvraag). De behandeling die zij zal dienen te ondergaan, temeer indien het vermoeden van autisme wordt bevestigd, is levenslang van aard (zie stuk 2 bij de aanvraag).

Deze behandeling is tevens noodzakelijk. Zonder de nodige en gepaste stimulatie, is een stop in de ontwikkeling van M.Z. (...) te verwachten, zoals vermeld wordt op het standaard medisch getuigschrift (zie stuk 2 bij de aanvraag).

C. HET OORDEEL VAN DE ARTS-ADVISEUR OVER DE ZIEKTE VAN Z. (...)

3. Door de arts-adviseur worden de verschillende overgemaakte (medische) documenten opgesomd op pagina 1 van zijn advies. De arts-adviseur geeft hiermee een overzicht van de documenten dewelke hij ter beschikking heeft.

Het is vervolgens aan de arts-adviseur om deze te beoordelen, zoals verplichtend gesteld door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet:

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De arts-adviseur dient bijgevolg volgende elementen te beoordelen:

- of de vreemdeling lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling;*
- wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft zijn;*
- van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte;*
- haar graad van ernst;*
- en de noodzakelijk geachte behandeling.*

Al deze elementen dienen beoordeeld te worden door de arts-adviseur. Dit volgt rechtstreeks uit artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De formele motiveringsverplichting geeft vervolgens aan de betrokken vreemdeling de garantie dat deze beoordeling kenbaar moet worden gemaakt in de genomen beslissing.

4. Het komt derhalve toe om na te gaan of, in casu, bovenvermelde bepalingen werden nageleefd.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan de wettelijk opgedragen taak aan de arts-adviseur om de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling zowel als de graad van ernst te beoordelen (zie artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet).

De arts-adviseur geeft in zijn advies van 11 oktober 2019 gesteld dat, na opsomming van de bijgebrachte medische attesten, “weerhoud ik dat het gaat om een meisje van 3 jaar en 2 maanden met een vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie”.

Ondanks het weerhouden vermoeden vervolgt de arts-adviseur als volgt: “er werd nog geen diagnose weerhouden. Er werd geen medische behandeling ingesteld”.

Hierdoor oordeelt de arts-adviseur dat er “kennelijk” geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

5. Er dient te worden benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. De derde paragraaf van artikel 9ter somt de gevallen op waarin de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart.

De grond die in casu werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 6 februari 2012).

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld: "De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Hierbij zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer vast te stellen dat de ziekte "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de voormelde memorie van toelichting blijkt dat dit inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. De hamvraag is wat dient verstaan te worden onder een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 15 september 2006 dat artikel 9ter invoerde, wordt een voorbeeld gegeven van een situatie waarbij het vaststaat dat deze niet ernstig is, met name twee dagen te bed moeten blijven (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001). Niettegenstaande dit slechts een voorbeeld is, wordt hiermee toch al een indicatie gegeven van wat als manifest niet ernstig kan worden beschouwd.

In casu kan de verwerende partij dan ook niet op een rechtmatige wijze toepassing maken van deze bepaling door te stellen dat, ondanks het vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie van een meisje van 3 jaar en 2 maanden, er nog geen diagnose en medische behandeling werd ingesteld waardoor er - enkel en alleen hierom - "kennelijk" geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het vermoeden van de ziekte van de verzoekende partij (een autismespectrumstoornis met mentale retardatie van een meisje van 3 jaar en 2 maanden) kan geenszins worden afgedaan als banaal, temeer gelet op de motieven waarop dit vermoeden gebaseerd is.

Uit het bijgevoegde verslag onder stuk 3 bij de aanvraag blijkt concreet waarop dit vermoeden gebaseerd is: "Z. (...) wordt doorgestuurd door de huisarts met volgend verhaal: sedert de leeftijd van één jaar trad er een gedragsverandering op: er was een afname van sociale interactie. Z. (...) kreeg problemen met het goed aanvoelen van andere mensen, moeite met het maken van oogcontact, langs personen heen kijken, minder lachen. Ook de taalontwikkeling stagneerde met het optreden van echolalie. Ze fladdert, ze wiegt, ze wandert of draait zonder doel, er zijn spanningsbewegingen met handen en vingers. Ze stopt haar vingers in de mond, ze heeft geen interesse voor speelgoed, speelt niet samen met haar zus. Haar spel is concreet: stapelen, ordenen of laten bewegen van speelgoed. Er is geen fantasiespel (...) Ze vertoont instrumenteel gedrag. Ze praat niet. Ze is niet zindelijk. Ze houdt niet van drukke plekken. Op school adviseert men Bijzonder Onderwijs. Ze is snel bang. Volgens mama

begrijpt ze eenvoudige zaken die in de routine zitten. De slaap verloopt moeilijk. Ze begrijpt niet wat fout is”.

De arts-adviseur stelt bovendien niet dat een autismespectrumstoornis met mentale retardatie van een meisje van 3 jaar en 2 maanden – waartoe een ernstig vermoeden bestaat - niet kan weerhouden worden als ziekte in de zin van artikel 9ter Vreemdelingenwet, terwijl een vermoeden van deze ziekte weerhouden werd door dezelfde arts-adviseur.

Bovendien wijst de verzoekende partij erop dat “kennelijk” datgene betekent “waarvan het bestaan of de aard voor een redelijke geest dermate overtuigend als aannemelijk overkomt dat nader onderzoek niet nodig blijkt” (L. DENYS, “Rechtsmiddelen in het Vreemdelingenrecht”, in D. CUYPERS, M.-C. FOGLETS en B. HUBEAU (eds.), Migratie- en Migrantenrecht 6, 2001, 156-157).

Een schending dringt zich op van artikel 9ter Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

6. De ambtenaar-geneesheer heeft de mogelijkheid om de betrokkene te onderzoeken, dan wel bijkomend advies in te winnen van een deskundige (“Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen”, artikel 9ter, §1, vijfde lid Vreemdelingenwet).

In casu blijkt echter geenszins waarom de ambtenaar-geneesheer geen toepassing heeft gemaakt van één of beide mogelijkheden, terwijl blijkt uit het advies dat de medische toestand van de verzoekende partij niet duidelijk kan worden vastgesteld.

De arts-adviseur geeft in zijn advies van 11 oktober 2019 gesteld dat, na opsomming van de bijgebrachte medische attesten, “weehoud ik dat het gaat om een meisje van 3 jaar en 2 maanden met een vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie”. Ondanks het weerhouden vermoeden vervolgt de arts-adviseur als volgt: “er werd nog geen diagnose weerhouden. Er werd geen medische behandeling ingesteld”.

De ambtenaar-geneesheer handelt hierom onzorgvuldig door geen gebruik te maken van het bepaalde van artikel 9ter, §1, vijfde lid Vreemdelingenwet om hierover meer informatie te kunnen inwinnen. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 9ter Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Minstens blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden doordat nergens wordt gemotiveerd waarom, ondanks het bestaan van redenen hiertoe (“er werd nog geen diagnose weerhouden. Er werd geen medische behandeling ingesteld”), de ambtenaar-geneesheer geen gebruik heeft gemaakt van de de mogelijkheid om de betrokkene te onderzoeken, dan wel bijkomend advies in te winnen van een deskundige conform artikel 9ter, §1, vijfde lid Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien en niet in het minst dient de motivering afdoende te zijn.

De term “afdoende”, bevestigt door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (RvS 1 februari 1983, nr. 22.896; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.565; RvS 9 juni 1993 nr. 43.259; RvS 12 augustus 1993, nr. 43.852; RvS 30 juni 1993, nr. 43.556). Daarenboven en niet in het minst impliceert het begrip ‘afdoende’ dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150);

Hieraan is, gelet op het bovenstaande, niet voldaan.

Er dient hierom een schending te worden vastgesteld van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde ziekte in hoofde van de dochter van de verzoekende partijen niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat uit het medisch advies van 11 oktober 2019, dat in de gesloten omslag bij de bestreden beslissing werd gevoegd, niet blijkt dat de betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige

wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)

§8. (...)”

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, §1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister is aangesteld (artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet).

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 11 oktober 2019 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de minister betreffende de ziekte van de

dochter van de verzoekende partijen. Het advies, waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door Mej. Mohammed Z. (...) in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.08.2019.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 22/07/2019) en de medische stukken d.d. 17/07/2019 van Dr. A.J. (...) (kinderneuroloog- en 07/12/2018 van Dr. K. K. (...) (pediater in opleiding) onder supervisie van Dr. E. V. (...) weerhoud ik dat het gaat om een meisje van 3 jaar en 2 maanden met een vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie.

Er werd nog geen diagnose weerhouden. Er werd geen medische behandeling ingesteld.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Er zijn geen medische contra-indicaties om te reizen.”

3.6. Na een herhaling van de elementen die zij in hun aanvraag naar voren brachten en van de medische situatie van hun dochter, stellen de verzoekende partijen dat door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de verschillende door hen overgemaakte documenten worden opgesomd, dat het vervolgens aan de ambtenaar-geneesheer is om deze te beoordelen, zoals verplichtend gesteld door artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Zij menen dat de ambtenaar-geneesheer bijgevolg verplichtend dient de beoordelen of de vreemdeling lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het herkomstland zijn en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Zij stellen dat al deze elementen dienen beoordeeld te worden door de ambtenaar-geneesheer en dat de beoordeling kenbaar moet gemaakt worden in de bestreden beslissing. De verzoekende partijen herinneren eraan dat de wettelijk opgedragen taak aan de ambtenaar-geneesheer is om de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, de noodzakelijk geachte behandeling zowel als de graad van ernst te beoordelen, dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelt dat hij weerhoudt dat het gaat om een meisje van 3 jaar en 2 maanden met een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie, dat ondanks het weerhouden vermoeden, de ambtenaar-geneesheer vervolgt dat er nog geen diagnose werd weerhouden en er geen medische behandeling werd ingesteld, dat hierdoor de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen wijzen erop dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de gebruikte onontvankelijkheidsgrond werd ingevoerd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, waarna zij wijzen op de memorie van toelichting. Zij stellen dat om toepassing te maken van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer moet vaststellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, dat uit de voormelde memorie van toelichting blijkt dat dit inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zij menen dat de hamvraag is wat dient verstaan te worden onder een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont, dat in de memorie van toelichting een voorbeeld werd gegeven van een situatie waarbij het vaststaat dat het niet ernstig is, met name twee dagen te bed moeten blijven, dat niettegenstaande dit slechts een voorbeeld is, hiermee toch al een indicatie wordt gegeven. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de verwerende partij dan ook niet op rechtmatige wijze toepassing kon maken van deze bepaling door te stellen dat ondanks het vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie, er nog geen diagnose en medische behandeling werd ingesteld waardoor er, enkel en alleen hierom, kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partijen kan het vermoeden van de ziekte van hun dochter geenszins worden afgedaan als banaal, te meer gelet op de motieven waarop dit vermoeden gebaseerd is. Zij citeren uit een door hen bijgevoegd verslag, dat ook voorlag bij de ambtenaar-geneesheer. Zij betogen dat de ambtenaar-geneesheer bovendien niet stelt dat een autismespectrumstoornis met mentale retardatie van een meisje van drie jaar en twee maanden – waartoe een ernstig vermoeden bestaat – niet kan weerhouden worden als ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl een vermoeden van deze

ziekte weerhouden werd door diezelfde arts, waarna zij nog wijzen op de definitie van het woord 'kennelijk'. Daarnaast stellen de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid heeft om de betrokkene te onderzoeken dan wel bijkomend advies van een deskundige in te winnen, dat *in casu* echter geenszins blijkt waarom de ambtenaar-geneesheer geen toepassing heeft gemaakt van één of beide mogelijkheden, terwijl uit het advies blijkt dat de medische toestand van hun dochter niet duidelijk kan worden vastgesteld, dat ondanks het weerhouden vermoeden wordt geoordeeld dat er nog geen diagnose werd weerhouden en dat er geen medische behandeling werd ingesteld. De verzoekende partijen menen dan ook dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig handelt door geen gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheid om informatie in te winnen, dat minstens blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden doordat nergens wordt gemotiveerd waarom, ondanks het bestaan van redenen hiertoe, de ambtenaar-geneesheer geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de betrokkene te onderzoeken, dan wel bijkomend advies in te winnen van een deskundige conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar de verzoekende partijen betogen dat de ambtenaar-geneesheer verplichtend dient de beoordelen of de vreemdeling lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, kan zij niet gevolgd worden. Immers dient een dergelijk onderzoek enkel te geschieden indien de aanvraag ontvankelijk is, wat *in casu* niet het geval is. Het is wel zo dat de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet slechts onontvankelijk kan verklaard worden indien de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte "*kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk*". Echter tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de ambtenaar-geneesheer dit onderzoek niet heeft uitgevoerd. Zij maken niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer in het licht van voormelde bepaling geen onderzoek heeft gevoerd naar de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Immers wordt betreffende de ziekte en de graad van ernst gemotiveerd dat uit de bij de aanvraag gevoegde medische stukken blijkt dat het gaat om een vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie, dat er aldus nog geen diagnose weerhouden werd. Betreffende de noodzakelijk geachte behandeling wordt gemotiveerd dat er geen medische behandeling werd ingesteld. De verzoekende partijen slagen er niet in, zoals ook zal blijken uit wat volgt, deze motieven te weerleggen.

Betreffende hun oordeel dat de ambtenaar-geneesheer verplichtend dient te beoordelen wat de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het herkomstland zijn, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het motief niet betwisten dat er geen medische behandeling werd ingesteld. Zij tonen dan ook niet aan dat hun dochter medische zorgen nodig heeft waarvan de beschikbaarheid en de toegankelijkheid op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienden te worden nagegaan. De Raad merkt ook nog op dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Op grond van de gegevens waarop de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de minister acht konden slaan, kon in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet rechtsgeldig worden besloten, zoals blijkt uit wat volgt, dat de dochter van de verzoekende partijen kennelijk niet lijdt aan een aandoening, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zodat een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst zich niet opdringt.

3.8. Door het enkel stellen dat de ambtenaar-geneesheer weerhoudt dat het gaat om een meisje van drie jaar en twee maanden met een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie, dat ondanks het weerhouden vermoeden, de ambtenaar-geneesheer vervolgt dat er nog geen diagnose werd weerhouden en er geen medische behandeling werd ingesteld en dat de ambtenaar-geneesheer bovendien niet stelt dat een autismespectrumstoornis met mentale retardatie van een meisje van drie jaar en twee maanden niet kan weerhouden worden als ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat hoewel de ambtenaar-geneesheer het vermoeden weerhoudt, daar dit blijkt uit de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken, de ambtenaar-geneesheer foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld, gelet op het feit dat het om een vermoeden gaat wat door de verzoekende partijen niet wordt betwist, dat er nog geen diagnose weerhouden werd. Gelet op het niet voorhanden zijn van een duidelijke diagnose, wat door de verzoekende partijen aldus niet wordt weerlegd, kon de ambtenaar-geneesheer wel degelijk op deugdelijke wijze oordelen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter,

§1 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van de verzoekende partijen over het voorbeeld gegeven in de memorie van toelichting waaruit dient te blijken wat kan verstaan worden aan een manifest gebrek aan ernst van de ziekte, in welke geval toepassing kan gemaakt worden van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Gelet op voormelde vaststellingen, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij niet op rechtmatige wijze toepassing kon maken van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat het vermoeden van de ziekte van hun dochter geenszins worden afgedaan als banaal, te meer gelet op de motieven waarop dit vermoeden gebaseerd is, gaat zij eraan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer niet heeft gemotiveerd dat het vermoeden van de ziekte banaal is, doch wel dat er nog geen diagnose werd weerhouden. De Raad herhaalt dat door de verzoekende partijen niet wordt ontkracht, noch weerlegd dat er uit de door hen voorgelegde medische stukken blijkt dat het gaat om een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie en dat nog geen diagnose werd weerhouden. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat uit de door de eerste verzoekende partij bij de aanvraag voorgelegde medische stukken blijkt dat het gaat om een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie en dat er verder onderzoek nodig is. Er wordt in een voorgelegd medisch attest van 17 juli 2019 gesteld dat Z.M. wordt doorverwezen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek en in het standaard medische getuigschrift van 22 juli 2019 betreffende Z.M. dat het onderzoek lopende is. Het komt de Raad dan ook geenszins kennelijk onredelijk voor te stellen dat er nog geen diagnose werd weerhouden en dat kennelijk niet blijkt dat hun dochter lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

3.9. Betreffende de kritiek dat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid heeft om de betrokkene te onderzoeken dan wel bijkomend advies van een deskundige in te winnen, dat *in casu* echter geenszins blijkt waarom de ambtenaar-geneesheer geen toepassing heeft gemaakt van één of beide mogelijkheden, terwijl uit het advies blijkt dat de medische toestand van hun dochter niet duidelijk kan worden vastgesteld, dat ondanks het weerhouden vermoeden wordt geoordeeld dat er nog geen diagnose werd weerhouden en dat er geen medische behandeling werd ingesteld, wijst de Raad erop het de verzoekende partijen toekomt in hun aanvraag en door de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift aan te geven wat de diagnose en aldus de ziekte is die kan beschouwd worden als een ziekte zoals vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het is niet foutief noch kennelijk onredelijk, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan, om bij het vaststellen van een vermoeden, te oordelen dat er nog geen diagnose werd weerhouden.

Het komt de verzoekende partijen in toepassing van artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet toe om samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande de ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land van verblijf over te maken aan het bestuur.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken of bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Hieruit blijkt dus geen verplichting.

De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat in geval er nog geen sprake is van een diagnose het de ambtenaar-geneesheer toekomt zelf, op grond van artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, een diagnose te stellen door middel van het onderzoeken van de vreemdeling en/of het inwinnen van bijkomend advies van deskundigen.

De Raad stelt voorts vast dat een concrete tegenstrijdigheid tussen het medisch advies en de voorgelegde medische stukken niet blijkt betreffende de diagnose of de noodzaak tot behandeling. Immers blijkt zowel uit het medisch advies als uit het door de eerste verzoekende partij bij de aanvraag gevoegde standaard medische getuigschrift dat er slechts sprake is van een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie en dat er geen medische behandeling wordt ingesteld, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan.

In deze omstandigheden tonen de verzoekende partijen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer bij het opstellen van zijn advies gehouden was de dochter van de verzoekende partijen te onderzoeken dan wel bijkomend advies in te winnen. De verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat de redenen

voor het niet uitvoeren van een bijkomend onderzoek of het opvragen van bijkomend advies uit het medisch advies hadden moeten blijken.

De Raad wijst er zo ook op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe is gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* hebben de verzoekende partijen de mogelijkheid gehad om alle nuttige informatie te voegen bij de aanvraag. Indien zij van mening waren dat de medische attesten die zij hadden neergelegd onvoldoende waren om tot een correcte conclusie te komen hadden zij ook de mogelijkheid om de aanvraag te actualiseren. Het gegeven dat de verzoekende partijen mogelijk zelf onzorgvuldig optraden en eventuele dienstige gegevens niet ter kennis brachten van de verwerende partij laat niet toe te besluiten dat *in casu* de ambtenaar-geneesheer of het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De verzoekende partijen tonen overigens hun belang bij hun grief niet aan nu zij nalaten *in concreto* uiteen te zetten welke elementen betreffende de medische toestand van hun dochter van die aard zijn dat zij het medische advies en de bestreden beslissing hadden vermogen te wijzigen. Zij tonen geenszins aan op welke wijze een eigen onderzoek of het inwinnen van advies, had kunnen leiden tot bijkomende nuttige informatie. Indien er intussen duidelijkheid was over de diagnose voor hun dochter, kwam het de verzoekende partijen toe de verwerende partij onmiddellijk hiervan op de hoogte te brengen, wat zij nalieten te doen. Overigens, ook thans laten zij de verwerende partij en de Raad in het ongewisse over de huidige gezondheidstoestand van hun dochter.

3.10. Uit het administratief dossier en het medisch advies van 11 oktober 2019 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door de verzoekende partijen ingezonden medische stukken in overweging heeft genomen, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. De verzoekende partijen hebben geenszins concreet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde door hen aangevoerde elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat foutief of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat kennelijk niet blijkt dat hun dochter lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.11. In hun enig middel zetten de verzoekende partijen niet uiteen waarom zij artikel 3 van het EVRM geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat de thans bestreden beslissing geen terugkeerverplichting oplegt zodat niet kan worden ingezien hoe de loutere afwijzing van een verblijfsaanvraag zou kunnen strijden met artikel 3 van het EVRM.

De vaststelling dringt zich voorts op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die

zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”*).

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. De verzoekende partijen slagen er niet in de motieven weergegeven in het medisch advies te weerleggen. In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en de verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER